meesteks tahtsiwad saada, suurt palka lasi lubada, siis kaswas tema söawägi määratu suureks. Ta sai Kreeka keisri üle wõitu, wõttis teda wangi ja kui ta teda oli laskmud ärahukata, wõitis ta kõik Kreeka riigi ära ja tegi ennast keisriks. Warsi kirjutas ta Persia kuningale:

„Mina olen Keisri äratõstnud, Assia trooni peale istunud ja kõige maailma walitsejaks saanud. Nii pea kui sa minu kirja kätte saad, saada mulle seitsme aasta maks, ehk siin käsi saab nõnda käima, kui Kreeka keisril.“

Persia kuningas sai wäga wihaseks oma ministri häbemata äraandmise üle ja ruttas söawäega tema wastu. Suur taplus algas. Aga ka siingi weel jäi õn paharetile trumwiks. Persia kuningas sai äratõidetud, wangi pandud ja tema riik langes Dakianose walitsuse alla. Pärast seda tegi Dakianos Assia maal Ewesuse linna enesele pealinnaks. Kuuskümmend ministrit toimetasiwad suure riigi asju; seitsesada tähetundjat pidiwat alati taewa tähti tähele panema ja neist õnne ettekuulutama; tuhanded wahid siidis ja sammetis seisiwad tema palee ümber.

Nõnda oli Dakianos kõige kõrgema maise õnne trepi peale jõudnud ja siiski ei olnud tema ainahnus weel mitte täidetud. Kõige wägewam

walitseja maa peal olla oli temale weel liig wähe; tema tahtis jumaliku au ja oma alamate käest saada ja käskis igaüht, kes temale jumaliku au ei annud, raskeste nuhelda. Et mitmed seda aga aina palja sundimise pärast tegiwad, seda teadis Dakianos kül. Alati kartis tema äraandmist ja umbusaldust ja hakkas sellepärast oma alamaid hirmsaste piinama. Mitmed leidsiwad hirmsat piina surma. Asi ei wõinud kaua mitte enam nõnda jääda, hirmus mässamine tõusis rahwa seas kuninga wastu; ehk ta kül seda walju käega püüdis maharõhuda, ei jõudnud siiski. Wana sandi kuue sees põgenes ta oma paleest ära, hulkus kaua ümber ja leidis wiimaks ühes pimedas koopas omale warjupaiga, kust ta aga siis wälja tuli, kui nälg teda enam rahule ei jätnud. Siin oli nüüd temal aega, oma endise elu peale tagasi waadata, aga wõimata, oma kurjust heaks teha, sest juba mõne kuu pärast leiti teda ja weeti kõie otsas läbi linna uulitsate. „Waadake, siin on jumal Dakianos!“ kisendasiwad kõik inimesed, kes teda nägiwad. Teda wisati kiwidega ja waewati hirmsaste, kunni ta hingetu maha kukkus; tema keha wisati metsa, kus see metsaelajatele toiduks sai. Nõnda sai kuldse tahwli ettekuulutamine tõeks, et see, kes selle põhjatuma